

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Karla Kosteckého a soudců Mgr. Lucie Trejbalové a Mgr. Karolíny Tylové, LL.M. v právní věci žalobce **Ing. J.L.**, bytem XX, zastoupeného daňovým poradcem Ing. Otou Koškem, se sídlem tř. T.G. Masaryka č. 822, Mimoň, proti žalovanému **Odvolacímu finančnímu ředitelství**, se sídlem Masarykova č. 427/31, Brno, o žalobě proti rozhodnutí Finančního ředitelství Ústí n/L, se sídlem Velká hradební č. 61, Ústí n/L čj. 2926/11-1500-506118 ze dne 5. dubna 2011,

t a k t o :

- I. Žaloba proti rozhodnutí Finančního ředitelství Ústí n/L čj. 2926/11-1500-506118 ze dne 5. dubna 2011 se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Finanční ředitelství svým ve výroku rozsudku označeným rozhodnutím ze dne 5.4.2011 zamítlo odvolání žalobce Ing. J.L. proti rozhodnutí Finančního úřadu v České Lípě čj. 99869/10/172911501445 ze dne 13.10.2010 a rozhodnutí potvrdilo. Předmětem rozhodování byla žádost žalobce o obnovu řízení podle § 54 a násl. z.č. 337/1992 Sb. ve věci platebního výměru Finančního úřadu v České Lípě čj. 77488/09/17211506940 ze dne 11.8.2008, který nabyl právní moci dne 14.9.2009. Finanční ředitelství poté, co popsalo průběh řízení ve věci a odvolacího důvody poukazuje ve shodě s finančním úřadem na to, že řízení nemohlo být obnoveno, neboť žádost byla podána opožděně po uplynutí zákonné šestiměsíční lhůty, uvedené v ust. § 54 odst. 3) z. č. 337/1992 Sb. Smlouva o překlenovacím úvěru byla uzavřena odvolatelem v květnu 2009, žádost o obnovu řízení podal odvolatel až 30.9.2010.

Žalobce Ing. J.L. ve své včas podané žalobě především namítá nesprávnost platebního výměru ze dne 11.8.2009, pojímající daň z příjmu fyzických osob za zdaňovací období roku

2008 a nesprávnost odůvodňuje, a poté uvádí, že porušení zákona spočívá v nerespektování ust. § 54 odst. 1) z.č. 337/1992 Sb. o zahájení řízení o obnovu řízení z úřední povinnosti, a to i s přihlédnutím k § 5 téhož zákona. Pokud neuplynula objektivní zákonná lhůta, pak měl být daňový subjekt přiměřeně poučen. Dále činí odkaz na obsah odvolání, se kterým se finanční ředitelství nevypořádalo, které ale v žalobě nerozvádí. Dále požaduje náhrada nákladů řízení, kterou podle položek i vyčíslil.

Finanční ředitelství v Ústí n/L ve svém písemném vyjádření k podané žalobě připomíná uplatněné žalobní body a zákonnou úpravu, kterou se řídí obnova řízení. Poté s ohledem na tuto úpravu odmítá právní názor žalobce v tom, že počátek běhu šestiměsíční zákonné lhůty nebyl stanoven dnem podání daňové přiznání za rok 2008, ale dnem, kdy žalobce uzavřel Smlouvu o překlenovacím úvěru v květnu 2009. Dále připomíná, že odpočet úroků od základu daně je právem daňového subjektu a nikoli jeho povinností, a proto není správce daně oprávněn zahájit řízení z úřední povinnosti. Žalobou napadené rozhodnutí je rozhodnutím procesním, a proto v tomto řízení nemohl zabývat věcnými námitkami, směřujícími proti stanovení daně za rok 2008. Navrhuje žalobu zamítnout.

Soud podle § 75 z.č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (s.ř.s.) přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené výroky rozhodnutí, vycházejí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a dospěl k těmto závěrům.

Předně soud nezjistil žádné vady rozhodnutí či řízení jemu předcházející takového rozsahu, které by mohly mít reálný vliv na správnost rozhodnutí o meritu věci, nezjistil ale ani vad, které by činily napadené rozhodnutí nicotným. Z obsahu správního spisu ověřil následující.

V řízení, týkajícího se zdaňovacího období roku 2009 (daňové přiznání podáno dne 30.6.2010), předložil téhož dne Ing. L. protokolárně Smlouvu o překlenovacím úvěru ze dne 20.5.2009 (částka 300.000,-Kč) na stavbu rodinného domu a další listiny s touto smlouvou tematicky související s tím, že úvěr stále čerpá. Tím podle svého vyjádření prokázal, že platil úroky i z předchozího úvěru na nákup stavební parcely (smlouva z 22. 4. 2005). Tím pokládá za prokázané i uplatněné úroky za rok 2008. Výslovně proto požádal o obnovu řízení ve věci rozhodnutí o dani za zdaňovací období roku 2008.

Až dne 4.8.2009 byl správce daně informován zprávou Komerční banky ze dne 28.7.2009 o existenci hypotečního úvěru na zakoupení (výhradně) pozemků ve výši 3.000.000,-Kč ze dne 22.4.2005, kopie smlouvy byla následně předložena.

Dne 11.8.2009 byl vydán platební výměr týkající se zdaňovacího období roku 2008, jehož se týká žádost o obnovu řízení ze dne 30.6.2010.

Z obsahu správního spisu vyplynulo, a ani žalobce v tomto směru žádné zásadní námitky neuplatnil, že skutkový stav byl zjištěn správně a dokazování není třeba doplnit. Soud ale nezjistil ani pochybení v právním posouzení věci.

Žalovaný své právní závěry rozvedl v patřičném rozsahu, a proto lze na obsah napadeného rozhodnutí v podrobnostech odkázat a zdůraznit jen následující.

Ustanovení § 15 z.č. 586/1992 Sb. **opravňuje** daňový subjekt odečíst (jako nezdanitelnou část základu daně) mj. i úroky zaplacené ve zdaňovacím období za podmínek odstavce třetího tohoto ustanovení. Jak správně uvedlo finanční ředitelství, není –li správce daně povinen k nezdanitelné části základu daně přihlížet bez ohledu na vůli daňového subjektu, pak není ani oprávněn zahájit v takové věci řízení o obnově řízení v úřední povinnosti (§ 54 odst. 1 z.č. 337/1992 Sb.), protože tím by nutil v rozporu se zákonem daňový subjekt využít svého práva. Proto také není povinností správce daně jej v tomto směru poučovat, neboť správce daně vychází jen z tvrzení, které je obsahem daňového přiznání.

Ať se již jednalo o hypoteční úvěr z roku 2005 či z roku 2009, obě smlouvy uzavřel osobně žalobce s bankovními ústavy a nic mu nebránilo v tom, aby je uplatnil ještě před ukončením řízení o daňové povinnosti za zdaňovací období roku 2008, pravomocně skončeném platebním výměrem ze dne 11.8.2009. Dlužno v dané souvislosti připomenout, že obě smlouvy obsahují pasáž o splácení jistiny i úroků, takže i tato okolnost byla žalobci dobře a předem známa. Správce daně byl ale žalobcem poprvé seznámen se skutečnostmi, které mají podle žalobce význam pro stanovení daňové povinnosti za rok 2008, až dne 30.6.2010, tedy po uplynutí subjektivní šestiměsíční lhůty podle § 54 odst. 3) z.č. 337/1992 Sb., tedy opožděně. Protože tuto lhůtu nelze prodloužit ani povolit navrácení v předešlý stav, správci daně nezbylo, než žádost o obnovu řízení zamítnout z důvodů procesních. Nemohl se tudíž zabývat věcnými důvody, pro které žalobce namítá nesprávné stanovení daně za rok 2008.

Žalobce neupřesnil, s jakým odvolacím důvodem se finanční ředitelství nevypořádalo. Soud porovnáním díkce napadeného rozhodnutí a obsahu odvolání z 29.11.2010 zjistil, že finanční ředitelství se řádně se všemi odvolacími důvody vypořádalo, vč. námitky, od kdy počíná běžet subjektivní šestiměsíční lhůta k podání žádosti o obnovu řízení, když vysvětlilo, proč v dané věci nemůže být pokládán za počátek běhu subjektivní šestiměsíční lhůty datum podání daňové přiznání za jiné zdaňovací období (rok 2009).

Aby mohlo být žádosti na obnovu řízení vyhověno, musí být, vedle splnění dalších náležitostí uvedených v odstavci prvním, respektovány obě lhůty (subjektivní i objektivní), stanovené v odstavci třetím (§ 54). Tento zákonný požadavek je výslovně a bezvýjimečně formulován tímto ustanovením, a proto nepostačí, jak tvrdí žalobce, pouhé zachování jedné z nich (zde lhůty objektivní).

Soud nemohl po přezkoumání věci přiznat podané žalobě důvodnost, a proto ji zamítl podle § 78 odst. 7) s.,ř.s.

Žalobce neměl ve věci úspěch, a proto mu náhrada nákladů řízení nepřísluší podle § 60 odst. 1) s.ř.s. Protože takové náhrady nežádal správní orgán, soud rozhodl i tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Soud se nemohl zabývat zákonností platebního výměru ze dne 11.8.2009, neboť je vázán výrokem žalobou napadeného rozhodnutí a tímto rozhodnutím byla řešena výhradně otázka včasnosti podané žádosti o obnovu řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě **dvou týdnů** ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst.1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem, to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 27. září 2013

Mgr. Karel Kostecký
předseda senátu